

Podmíněné zastavení trestního stíhání

Doznání obviněného je zákonnou podmínkou pro procesní postup podle § 307 odst. 1 písm. a) tr. ř., toto doznání se musí po obsahové stránce vztahovat na celý skutek, na všechny jeho skutkové okolnosti naplňující zákonné znaky stíhaného trestného činu, stejně jako na všechny znaky skutkové podstaty trestného činu a musí být podporováno i ostatními důkazy.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 4 Tz 84/2003, ze dne 1.7.2003)

Nejvyšší soud České republiky projednal ve veřejném zasedání stížnost pro porušení zákona, kterou podal ministr spravedlnosti ve prospěch i neprospěch obviněného por. Bc. P. N., proti usnesení státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Ostravě, pobočka v Olomouci ze dne 21. 1. 2003, sp. zn. 2 KZv 53/2002 a podle § 268 odst. 2, § 269 odst. 2 a § 270 odst. 1 tr. ř. a rozhodl tak, že pravomocným usnesením státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Ostravě, pobočka v Olomouci ze dne 21. 1. 2003, sp. zn. 2 KZv 53/2002, byl porušen zákon v ustanoveních § 147 odst. 1 a § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř., a v řízení, které mu předcházelo, v ustanovení § 2 odst. 5, 6 tr. ř. v neprospěch obviněného por. Bc. P. N., a napadené usnesení zrušil, stejně tak jako všechna další rozhodnutí, jež na zrušené usnesení obsahově navazují, zejména usnesení státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Olomouci ze dne 25. 9. 2002, sp. zn. SV 10/2002, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Nejvyšší soud České republiky následně okresnímu státnímu zástupci v Olomouci přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Z odůvodnění :

Státní zástupce Okresního státního zastupitelství v Olomouci rozhodl usnesením ze dne 25. 9. 2002, sp. zn. SV 10/2002, tak, že podle § 307 odst. 1 tr. ř. podmíněně zastavil trestní stíhání obviněného por. Bc. P. N. pro trestný čin ublížení na zdraví podle § 221 odst. 1 tr. zák., jehož se dopustil tím, že dne 8. 4. 2002 kolem 14. 30 hod. v kanceláři č. 96 v budově Okresního ředitelství Policie ČR ve V. fyzicky napadl nejméně dvěma údery rukou do obličeje poškozeného por. Mgr. J. K., služebně zařazeného jako policejní rada Policie ČR SKPV V., který poté upadl na zem, byl nucen vyhledat lékařské ošetření, neboť utrpěl zranění ve formě otřesu mozku I. stupně s distorsí krční páteře, které si vyžádalo hospitalizaci na chirurgickém oddělení Nemocnice V. do 11. 4. 2002, s následným vyšetřením na neurologickém oddělení uvedené nemocnice, včetně následného klidového režimu s ohledem na bolestivost hlavy a těla poškozeného, kdy pracovní neschopnost včetně omezení v běžném způsobu života trvala od 8. 4. 2002 do 6. 5. 2002. Podle § 307 odst. 2 tr. ř. byla stanovena zkušební doba v trvání osmi měsíců. Podle § 307 odst. 3 tr. ř. byla obviněnému uložena povinnost, aby na základě uzavřené smlouvy s V. z. p., pobočka V., uhradil škodu v době zkušební lhůty.

Proti tomuto usnesení podali v zákonné lhůtě stížnosti obviněný por. Bc. N. a poškozený por. Mgr. K., o nichž rozhodl státní zástupce Krajského státního zastupitelství v Ostravě, pobočka v Olomouci usnesením ze dne 21. 1. 2003, sp. zn. 2 KZv 53/2002, tak, že je podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř. jako nedůvodné zamítl.

Usnesení státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Ostravě, pobočka v Olomouci, jež je výše označeno, napadl stížností pro porušení zákona podanou ve prospěch i neprospěch obviněného

ministr spravedlnosti. Vytýká v ní, že zákon byl tímto usnesením porušen v ustanovení § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř. a v řízení mu předcházejícím v ustanoveních § 2 odst. 5, 6 tr. ř. ve vztahu k § 221 odst. 1 tr. zák. a v ustanovení § 307 odst. 1 písm. a), b), odst. 3 tr. ř. ve prospěch i neprospěch obviněného.

Podle názoru stěžovatele nebylo provedeným dokazováním náležitě prokázáno, zda poškozený utrpěl újmu na zdraví ve smyslu ustanovení § 221 odst. 1 tr. zák. V tomto směru poukázal na rozporné závěry plynoucí ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství, vypracovaného znalcem MUDr. Z. K., CSc., předloženého ve smyslu ustanovení § 110a tr. ř. obviněným na straně jedné a závěry vyšetření MUDr. B. B., jakož i odborné neurologické lékařské zprávy Vojenské nemocnice na straně druhé, když nebylo náležitě zjištěno na základě jakých objektivně zjištěných poškození tělesné integrity poškozeného byla stanovena diagnosa lehkého otřesu mozku a podvrtnutí a natažení krční páteře. V tomto směru měl být k řízení přibrán znalec z odvětví soudního lékařství, který by posoudil jaká újma na zdraví poškozenému vznikla a posoudil by i mechanismus jejího vzniku. V situaci, kdy existuje pochybnost o zranění a způsobu jeho vzniku, měl státní zástupce Krajského státního zastupitelství již z tohoto důvodu napadené usnesení podle § 149 odst. 1 písm. b) tr. ř. zrušit a věc vrátit státnímu zástupci Okresního státního zastupitelství v Olomouci, aby o ní znovu jednal a rozhodl.

K dalšímu pochybení došlo v souvislosti s nesprávnou aplikací ustanovení § 307 tr. ř., pro jehož užití neměl státní zástupce zákonné podmínky. Souhlas obviněného, který je jedním z nezbytných předpokladů pro tento procesní postup, byl dán způsobem, který vzbuzuje pochybnosti, neboť obviněný ho udělal podmíněně, za situace, bude-li vypracován znalecký posudek z oboru soudního lékařství, případně bude-li jeho trestní věc postoupena ke kárnému řízení. S ohledem na závěry znaleckého posudku, který si sám opatřil posléze v podané stížnosti uvedl, že souhlas k podmíněnému zastavení trestního stíhání neuděluje. Takto udělovaný a odvolávaný souhlas dle názoru stěžovatele není tím, který má na mysli ustanovení § 307 tr. ř. Nebyla splněna ani další podmínka pro aplikaci ustanovení § 307 tr. ř., neboť obviněný se kvalifikovaně nedoznal k trestnému činu, jak toto ustanovení výslovně požaduje. V neposlední řadě není vůbec objasněno, zda obviněný uzavřel s poškozeným dohodu o náhradě škody, či zda učinil jiná potřebná opatření k její náhradě.

Závěrem stížnosti pro porušení zákona ministr spravedlnosti navrhl, aby Nejvyšší soud po provedeném řízení vyslovil podle § 268 odst. 2 tr. ř., že napadeným usnesením byl porušen zákon v ustanoveních § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř. a v řízení mu předcházejícím v ustanovení § 2 odst. 5, 6 tr. ř. ve vztahu k § 221 odst. 1 tr. zák. a v ustanovení § 307 odst. 1 písm. a), b), odst. 3 tr. ř. ve prospěch i neprospěch obviněného por. Bc. P. N., dále aby podle § 269 odst. 2 tr. ř. napadené usnesení, včetně obsahově navazujících rozhodnutí zrušil, včetně usnesení státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Olomouci ze dne 25. 9. 2002, sp. zn. SV 10/2002, a věc poté podle § 270 odst. 1 tr. ř. přikázal státnímu zástupci Okresního státního zastupitelství v Olomouci, aby ji v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Nejvyšší soud přezkoumal podle § 267 odst. 3 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost těch výroků rozhodnutí, proti nimž byla stížnost pro porušení zákona podána, v rozsahu a z důvodů v ní uvedených, jakož i řízení napadené části rozhodnutí předcházející, a shledal, že zákon byl porušen.

Podle § 147 odst. 1 tr. ř. při rozhodování o stížnosti nadřízený orgán přezkoumá - a) správnost všech výroků napadeného usnesení, proti nimž může stěžovatel podat stížnost, - b) řízení předcházející napadenému usnesení.

Podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř. nadřízený orgán zamítne stížnost není-li důvodná.

Ustanovení § 2 odst. 5 tr. ř. stanoví orgánům činným v trestním řízení povinnost postupovat v souladu se svými právy a povinnostmi uvedenými v tomto zákoně a za součinnosti stran tak, aby byl

zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jejich rozhodnutí. Doznání obviněného nezbavuje orgány činné v trestním řízení povinnosti přezkoumat všechny podstatné okolnosti případu. V přípravném řízení orgány činné v trestním řízení objasňují způsobem uvedeným v tomto zákoně stejně pečlivě okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch osoby, proti níž se trestní řízení vede.

Podle ustanovení § 2 odst. 6 tr. ř. orgány činné v trestním řízení hodnotí důkazy podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu.

Je třeba konstatovat, že státní zástupce Krajského státního zastupitelství v Ostravě, pobočka v Olomouci svým procesním postupem tato zákonná ustanovení nerespektoval.

Obviněný od počátku trestního stíhání nepopírá, že v důsledku rozčilení poškozeného udeřil dvakrát do obličeje, avšak šlo pouze o dvě facky, zasazené střídavě pravou a levou rukou, když první ránu poškozený vykryl, ale druhá facka obviněného zasáhla do obličeje naplno. Popřel, že by poškozeného udeřil do obličeje vícekrát a že by rány zasadil pěstmi. Oproti této výpovědi stojí tvrzení poškozeného por. Mgr. K., podle nějž byl obviněným 3 - 4x udeřen pěstí do obličeje, v další výpovědi rány specifikoval jako údery pěstí do čelisti a konečně ve výpovědi z 18. 9. 2002 jako „údery spodní částí zavřené dlaně sevřené v pěst, avšak nikoli klasicky pěstí“. Další přímý svědek kpt. Ing. H. B. viděl 3 - 4 rány pěstí, přičemž obviněný při tom nadto držel v jedné z pěstí klíče, které mu nakonec z ruky vypadly. Jiný přímý svědek incidentu npor. Ing. O. popsal útok ze strany obviněného jako tři facky.

Poškozený por. Mgr. K. vyhledal ihned po napadení lékařské ošetření u MUDr. B. B., která je jeho závodní lékařkou, a ta bezprostředně na poškozeném neshledala žádné zjevné známky poranění. Poškozený udával pouze palpační citlivost obou spánkových krajin, mlhavé vidění, popíral zvracení, nevolnost nebo závrať.

Poškozený byl na doporučení této lékařky hospitalizován na chirurgickém oddělení nemocnice ve V., ve spise však lékařská zpráva z nemocnice založena není, pouze v odborném vyjádření MUDr. J. D., praktického lékaře pro dospělé z H., je zřejmě z takovéto zprávy citováno, že „RTG hlavy, krční páteře a CT mozku jsou bez traumatických změn“. Cituje také závěry neurologického vyšetření této nemocnice, které skončilo rovněž s negativním nálezem.

Poškozený por. Mgr. J. K. byl dne 11. 6. 2002 vyšetřen na neurologickém oddělení Vojenské nemocnice v O. MUDr. R. D., který v souvislosti s anamnestickými daty, které poškozený udával o svém zranění, popsal, že jednou z komplikací bezprostředně po úraze bylo zvracení. Tento údaj však není obsažen ani ve zprávě MUDr. B., ani MUDr. D., který nadto citoval i nemocniční zprávu. MUDr. D. popsal také vyšetření RTG krční páteře z 30. 4. 2002, kde nebyly shledány známky traumatu. Výsledek vyšetření však naznačil tvorbu ventrálního a dorzálního osteofytu na krční páteři v oblasti C6, jakož i zřejmou kalcifikaci v předním podélném vazú v dané úrovni, tedy výraznější patologické změny na krční páteři poškozeného.

Znalec z oboru soudního lékařství MUDr. Z. K., CSc., jehož znalecký posudek si obviněný v souladu s ustanovením § 110a tr. ř. opatřil a předložil, měl k dispozici výše popsané lékařské zprávy, přičemž uvedl, že na základě uvedených vyšetření nelze jednoznačně prokázat, že by poškozený dne 8. 4. 2002 utrpěl taková poškození tělesné integrity, která by odpovídala jím udávanému způsobu napadení, tj. 3 - 4 úderům pěstí do obličeje - čelisti. Pokud by byl poškozený napaden tak, jak uváděl, pak by ony 3 - 4 údery pěstí musely zanechat v obličeji poškozeného minimálně zarudnutí, spíše však otok, který by musela MUDr. B. pozorovat. Ta však existenci žádných takovýchto poranění neshledala. Nadto lékařka popisuje palpační bolestivost obou spánkových krajin, avšak podle tvrzení samotného poškozeného do této oblasti udeřen nebyl. Znalec poukázal na skutečnost, že jak ze

zprávy MUDr. D., tak MUDr. B. nevyplývá, na základě jakých objektivně zjištěných poškození tělesné integrity por. Mgr. K. byla vlastně stanovena diagnosa „ lehký otřes mozku „ a „ podvrtnutí a natažení krční páteře“. Z obou lékařských zpráv rovněž nevyplývá, že by lékaři byli informováni o úrazu poškozeného z roku 1998, který utrpěl v souvislosti s autonehodou. V daném případě chybí srovnání RTG snímků krční páteře poškozeného z roku 1998 a 2002, rovněž chybí výsledek kontrolního RTG vyšetření minimálně ze současné doby. Chorobné změny zjištěné RTG vyšetřením ze dne 30. 4. 2002 mohou být příčinou subjektivně uváděných potíží poškozeného v oblasti krční páteře i bez jakéhokoli zásahu vedeného ze strany jiné osoby, a to i při negativním zevním nálezu.

Byť obviněný por. Bc. N. v souvislosti s podanou stížností proti usnesení státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Olomouci ze dne 25. 9. 2002, sp. zn. S V 10/2002m, doplnil tuto stížnost o citovaný znalecký posudek MUDr. K., CSc., státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Ostravě, pobočka v Olomouci se jím v napadeném usnesení nezabýval a s okolnostmi, jež z něj vyplývají, se nevypořádal, jak je patrné z odůvodnění tohoto rozhodnutí. Argumentace v něm obsažená je rozporuplná, neboť státní zástupce na jedné straně nepochybuje o tom, že poškozený utrpěl otřes mozku 1. stupně s lehkou distorsí krční páteře, na straně druhé však uvádí, že diagnosa i délka léčení jsou založeny na „subjektivních stescích poškozeného“. Ve stejném odůvodnění je obsažena i pochybnost státního zástupce o mechanismu vzniku poranění poškozeného, když výslovně uvádí, že tvrzení poškozeného o 3 - 4 úderech pěstí nelze vzít za prokázané, přičemž dále poukazuje na rozdílná tvrzení poškozeného, přímých svědků a obviněného. Mimo tohoto konstatování však usnesení neobsahuje žádné další úvahy či hodnocení státního zástupce, z něhož by bylo možno dovodit, jaký mechanismus vzniku poranění poškozeného vzal vlastně za prokázaný a proč, a jaké právní závěry z toho vyvodil.

Je třeba konstatovat, že státní zástupce zcela rezignoval na povinnost vyplývající z ustanovení § 2 odst. 5 tr. ř., příkazující jednak zjistit skutkový stav bez důvodných pochybností, a objasnit se stejnou pečlivostí okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch obviněného. Ač o způsobu napadení existují rozdílné verze vzhledem k výpovědím poškozeného, obviněného a bezprostředně přítomných svědků, ač existují závažné pochybnosti o rozsahu poškození zdraví por. Mgr. K. v souvislosti s popsáním útokem obviněného, ač byly zjištěny závažné okolnosti, nasvědčující existenci obecné choroby poškozeného a zpochybňující příčinnou souvislost mezi jednáním obviněného a vzniklým následkem v podobě poruchy zdraví poškozeného, nebyly tyto pochybnosti provedenými důkazy odstraněny. Státní zástupci obou stupňů státních zastupitelství berou ve svých rozhodnutích za prokázané, že u poškozeného vznikla v souvislosti s útokem poškozeného porucha na zdraví, kterou vzhledem k její intenzitě lze právně kvalifikovat jako trestný čin ublížení na zdraví podle § 221 odst. 1 tr. zák. Tento závěr však nemá oporu v provedených důkazech, a zejména poté, co obviněný předložil znalecký posudek znalce MUDr. K., CSc., bylo povinností orgánů činných v trestním řízení se zejména existencí příčinné souvislosti mezi protiprávním zaviněným jednáním obviněného a vzniklým následkem v podobě diagnostikované poruchy na zdraví zabývat. Zcela zásadní okolností jsou také neobjasněné důsledky autonehody poškozeného v roce 1998 a jejich vliv na jeho zdravotní stav, obdobně i existence patologických změn krční páteře poškozeného, aniž by bylo blíže zkoumáno jak se obě skutečnosti mohly na subjektivních zdravotních potížích poškozeného podílet. Při těchto pochybnostech měl být k řízení přibrán znalec z oboru zdravotnictví - soudní lékařství, který by uvedené okruhy problémů posoudil a dotazy shora uvedené zodpověděl.

I přes neexistenci řádně zjištěného a objasněného skutkového stavu vycházel státní zástupce v napadeném usnesení z jednoznačné premisy, že obviněný spáchal trestný čin ublížení na zdraví podle § 221 odst. 1 tr. zák., byť o tom, zda byly naplněny jednáním obviněného všechny znaky skutkové podstaty tohoto trestného činu, byly závažné pochybnosti.

Nejvyšší soud konstatuje, že primárním porušením zákona v posuzované trestní věci je právě toto nedostatečné zjištění skutkového stavu, z toho se odvíjející vadné hodnocení provedených důkazů,

příčemž důsledkem tohoto porušení zákona je i zcela předčasný závěr, že obviněný spáchal trestný čin ublížení na zdraví podle § 221 odst. 1 tr. zák. Tuto vadu měl v souvislosti s přezkumným řízením podle § 147 odst. 1 tr. ř. státní zástupce Krajského státního zastupitelství v Ostravě, pobočka v Olomouci zjistit, a pokud to neučinil, završil tento vadný procesní postup neadekvátním rozhodnutím podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř. Zákon tak byl porušen pouze v neprospěch obviněného.

Pokud jde o další porušení zákona v souvislosti s aplikací ustanovení § 307 tr. ř., je již pouhým důsledkem prvotního porušení zákona podrobně rozvedeného výše. Je třeba přisvědčit závěru, že pro užití tohoto zákonného institutu neměl státní zástupce vytvořeny zákonné předpoklady.

Citované zákonné ustanovení především požaduje souhlas obviněného s podmíněným zastavením trestního stíhání, jak plyne přímo ze zákonné dikce, přičemž musí být učiněn způsobem, který nevzbuzuje pochybnosti. To znamená, že musí být jednoznačný, výslovný, naopak nemůže být ničím podmiňován, a z povahy jeho jednoznačnosti také vyplývá, že nemůže být odvolán a poté znovu udělen. V posuzované trestní věci pak obviněným vyslovený souhlas požadované náležitosti neměl, neboť obviněný podmiňoval svůj souhlas určitými procesními postupy orgánů činných v trestním řízení, nadto posledním stanoviskem obviněného, které vyjádřil v podané stížnosti, bylo odvolání tohoto podmíněného souhlasu.

Další zákonnou podmínkou pro procesní postup podle § 307 odst. 1 písm. a) tr. ř. je doznání obviněného. Po obsahové stránce se musí doznání vztahovat na celý skutek, na všechny jeho skutkové okolnosti naplňující zákonné znaky stíhaného trestného činu, stejně jako na všechny znaky skutkové podstaty trestného činu a musí být podporováno i ostatními důkazy. Z obsahu spisu je zřejmé, že doznání obviněný v tomto rozsahu neučinil, zejména zpochybňoval objektivní stránku trestného činu, stejně tak i existenci kauzálního nexu mezi svým jednáním a vzniklým následkem. Pokud byly mezi výpovědí obviněného a dalšími důkazy takové rozpory, že neumožňovaly dovodit naplnění skutkové podstaty trestného činu ublížení na zdraví podle § 221 odst. 1 tr. zák. a učinit tak závěr o důvodnosti této právní kvalifikace, bylo možno tyto rozpory odstranit jen projednáním věci v hlavním líčení.

Jinou nezbytnou podmínkou pro podmíněné zastavení trestního stíhání podle § 307 odst. 1 písm. b) tr. ř. je, že obviněný v souvislosti se škodami způsobenými trestným činem je beze zbytku finančně vypořádán s poškozeným, případně spolu uzavřeli dohodu o vyrovnání svých závazků anebo obviněný učiní jiná dostatečná opatření k uhrazení škody. V posuzované trestní věci se jako poškozený podle § 43 odst. 3 tr. ř. připojila Policie ČR, Správa Severomoravského kraje, Všeobecný odbor, právní a obchodní skupiny s částkou 5 039,- Kč, jíž tvořilo bolestné ve výši 4 800,- Kč a ztráta na výdělku při pracovní neschopnosti poškozeného ve výši 239,- Kč, a tuto částku obviněný dne 14. 7. 2002 uhradil. Státní zástupce Okresního státního zastupitelství v Olomouci poté dne 21. 9. 2002 poučil jako poškozeného také V. z. p. České republiky, pobočka ve V., která přípisem doručeným tomuto státnímu zastupitelství dne 27. 9. 2002, vyčíslila škodu ve výši 5 867,- Kč za náklady léčení obviněného, a řádně se nárokem na náhradu škody k trestnímu řízení připojila. Státní zástupce v usnesení ze dne 25. 9. 2002 však nevěděl, zda takovýto nárok bude uplatněn, v jaké výši, a proto nemohl ani posoudit, zda obviněný ve vztahu k tomuto poškozenému vyvinul ono aktivní jednání, požadované ustanovením § 307 odst. 1 písm. b) tr. ř. Je tedy zřejmé, že ani tato zákonem požadovaná podmínka pro podmíněné zastavení trestního stíhání nebyla citovaným usnesením respektována.

Vzhledem k argumentaci uvedené výše poté Nejvyšší soud vyslovil, že pravomocným usnesením státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Ostravě, pobočka v Olomouci ze dne 21. 1. 2003, sp. zn. 2 KZv 53/2002, byl porušen zákon v ustanoveních § 147 odst. 1 a § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř., a v řízení, které mu předcházelo, v ustanovení § 2 odst. 5, 6 tr. ř. v neprospěch obviněného. Podle § 269 odst. 2 tr. ř. poté napadené usnesení zrušil, včetně rozhodnutí, která na něj obsahově navazovala, zejména pak usnesení státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Olomouci ze

dne 25. 9. 2002, sp. zn. SV 10/2002, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Věc poté podle § 270 odst. 1 tr. ř. přikázal státnímu zástupci Okresního státního zastupitelství v Olomouci, aby ji v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Úkolem státního zástupce bude doplnit dokazování v naznačeném rozsahu vyžádáním znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství, kde znalec zodpoví výše naznačené dotazy. Teprve po opatření tohoto důkazu jej bude moci vyhodnotit v intencích ustanovení § 2 odst. 6 tr. ř. samostatně, jakož i v kontextu s důkazy již ve spise fixovanými a bude moci posoudit, zda obviněný svým jednáním naplnil všechny zákonné znaky skutkové podstaty trestného činu ublížení na zdraví podle § 221 odst. 1 tr. zák. či nikoli. Nejvyšší soud v této souvislosti připomíná zákaz reformace in peius, kterým bude státní zástupce limitován vzhledem k ustanovení § 273 tr. ř., když Nejvyšší soud vyslovil porušení zákona v neprospěch obviněného, a jeho postavení tudíž nemůže být budoucím rozhodnutím zhoršeno.

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Kvalifikace skutku](#)
- [Odnětí věci rozhodujícímu soudci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhradní trest](#)
- [Výkon trestu](#)
- [Účinné vyšetřování \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vyhoštění \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [„Tvrzení proti tvrzení“ \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Ochranné opatření](#)
- [Právní styk s cizinou](#)
- [Právní styk s cizinou \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vydání do ciziny \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)